Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

29 martie 2012*

„Recurs — Mediu — Directiva 2003/87/CE — Sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră — Plan național de alocare a cotelor de emisie pentru Republica Estonia pentru perioada 2008-2012 — Competențele Comisiei și ale statelor membre — Articolul 9 alineatele (1) și (3) și articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87 — Egalitate de tratament — Principiul bunei administrări”

În cauza C-505/09 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 3 decembrie 2009,

Comisia Europeană, reprezentată de E. Kružíková și de E. Randvere, precum și de E. White, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

susținută de:

Regatul Danemarcei, reprezentat de C. Vang, în calitate de agent,

intervenientă în recurs,

celelalte părți în proces fiind:

Republica Estonia, reprezentată de L. Uibo și de M. Linntam, în calitate de agenți,

reclamantă în primă instanță,

susținută de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, în calitate de agent,

Republica Letonia, reprezentată de K. Drēviņa și de I. Kalniņš, în calitate de agenți,

interveniente în recurs,

Republica Lituania,

Republica Slovacă,

* Limba de procedură: estona.

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, domnii U. Lõhmus, A. Rosas (raportor), A. Ó Caoimh și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,

grefier: domnul C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 septembrie 2011,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 noiembrie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Comisia Europeană solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 23 septembrie 2009, Estonia/Comisia (T-263/07, Rep., p. II-3463, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a anulat Decizia Comisiei din 4 mai 2007 privind planul național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră notificat de Republica Estonia pentru perioada cuprinsă între 2008 și 2012 în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

2 Articolul 1 din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 2004 (JO L 338, p. 18, Ediție specială, 15/vol. 12, p. 61, denumită în continuare „Directiva 2003/87”), prevede:

„Prezenta directivă instituie un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră […] pentru a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.”

3 Articolul 9 din directiva menționată are următorul cuprins:

„(1) Pentru fiecare perioadă prevăzută la articolul 11 alineatele (1) și (2), fiecare stat membru elaborează un plan național în care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționează să le aloce pentru perioada respectivă și modul în care propune să fie alocate acestea. Planul se bazează pe criterii obiective și transparente, inclusiv pe cele enumerate în anexa III, luând în considerare observațiile publicului. Fără a aduce atingere dispozițiilor [T]ratatului [CE], Comisia elaborează până la 31 decembrie 2003 orientări privind aplicarea criteriilor enumerate în anexa III.

Pentru perioada prevăzută la articolul 11 alineatul (1), planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre până la 31 martie 2004. Pentru perioadele ulterioare, planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre cu cel puțin 18 luni înainte de începutul perioadei respective.

(2) Planurile naționale de alocare sunt evaluate în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1).

(3) În termen de trei luni de la notificarea unui plan național de alocare de către un stat membru în conformitate cu alineatul (1), Comisia poate respinge planul în cauză sau orice element al acestuia, pe baza incompatibilității cu criteriile enumerate în anexa III sau a incompatibilității cu articolul 10. Statul membru adoptă o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (1) sau (2) numai în cazul în care modificările propuse sunt acceptate de Comisie. Comisia motivează orice decizie de respingere."

4 Articolul 10 din aceeași directivă prevede că pentru „perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, statele membre alocă cel puțin 95 % din cote gratuit. Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008, statele membre alocă cel puțin 90 % din cote gratuit".

5 Conform articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87:

„Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008 și pentru fiecare perioadă ulterioară de cinci ani, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada respectivă și inițiază procesul de alocare a cotelor respective operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin 12 luni înainte de începutul perioadei respective și se bazează pe planul național de alocare al statului membru elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare observațiile publicului."

6 Anexa III la această directivă enumeră 12 criterii aplicabile planurilor naționale de alocare. Criteriile 1-3, 5 și 6 din anexa menționată prevăd după cum urmează:

„1. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate pentru perioada în cauză este în conformitate cu obligațiile statului membru privind limitarea emisiilor în conformitate cu Decizia 2002/358/CE [a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta (JO L 130, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 27, p. 220)] și cu Protocolul de la Kyoto, având în vedere, pe de o parte, proporția din totalitatea emisiilor pe care aceste cote le reprezintă în comparație cu emisiile din surse care nu sunt reglementate prin prezenta directivă și, pe de altă parte, politicile naționale în domeniul energiei, și este necesar să fie în conformitate cu sistemul național privind modificările climatice. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate nu este mai mare decât ceea ce este considerat necesar pentru aplicarea strictă a criteriilor prezentei anexe. Înainte de 2008, această cantitate se va conforma intenției statelor membre de realizare sau depășire a obiectivului acestora în temeiul Deciziei 2002/358/CE și al Protocolului de la Kyoto.

2. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate este în conformitate cu evaluarea situației curente și anticipate înregistrate în vederea asigurării contribuției statelor membre la îndeplinirea angajamentelor Comisiei asumate în temeiul Deciziei 93/389/CEE [a Consiliului din 24 iunie 1993 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de CO_2 și de alte gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 167, p. 31)].

3. Cantitățile de cote care urmează să fie alocate sunt în conformitate cu potențialul de reducere a emisiilor, inclusiv cu potențialul tehnic, al activităților reglementate de prezentul sistem. Statele membre pot distribui cotele pe baza mediei emisiilor de gaze cu efect de seră în funcție de produsele aferente fiecărei activități și de progresul realizabil la nivelul fiecărei activități.

[…]

5. În conformitate cu cerințele din tratat, în special articolele 87 [CE] și 88 [CE], planul nu face discriminare între societăți sau sectoare astfel încât să favorizeze în mod nejustificat anumite întreprinderi sau activități.

6. Planul conține informații privind modul în care nou-intrații vor putea începe să participe în cadrul sistemului comunitar din statul membru în cauză."

7 Articolul 3 din Decizia 2006/780/CE a Comisiei din 13 noiembrie 2006 privind evitarea dublei contabilizări pentru reducerile emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul sistemului comunitar de comercializare a emisiilor pentru activitățile de proiect care intră sub incidența Protocolului de la Kyoto în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 316, p. 12, Ediție specială, 15/vol. 18, p. 14) prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) În planul său de alocare națională pentru perioada 2008-2012, statul membru include în cantitatea totală a certificatelor alocate rezervele prevăzute pentru fiecare activitate de proiect în formatul precizat în tabelul din anexa I la prezenta decizie în cazul în care, anterior termenului limită prevăzut la articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2003/87/CE, statul membru a eliberat scrisori de aprobare ca țară gazdă, angajându-se să elibereze unități de reducere a emisiilor și reduceri de emisii certificate pentru activitățile de proiect care ar duce la reducerea sau limitarea emisiilor în instalațiile care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/87/CE.

(2) În planul său de alocare națională pentru perioada 2008-2012, statul membru poate de asemenea include în cantitatea totală a certificatelor alocate o rezervă suplimentară de certificate în formatul precizat în tabelul din anexa II la prezenta decizie în cazul în care, ulterior termenului limită prevăzut la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87/CE, statul membru intenționează să elibereze scrisori de aprobare ca țară gazdă, angajându-se să elibereze unități de reducere a emisiilor și reduceri de emisii certificate înainte de 31 decembrie 2012 pentru activitățile de proiect care ar duce la reducerea sau limitarea emisiilor în instalațiile care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/87/CE. Activitățile de proiect planificate utilizând aceeași metodologie de reducere a emisiilor pentru care nu a fost încă eliberată o scrisoare de susținere pot fi grupate împreună într-o singură coloană în tabelul cu rezervele de certificate stabilit în conformitate cu anexa II."

Istoricul cauzei și decizia în litigiu

8 Situația de fapt și decizia în litigiu sunt expuse la punctele 6-12 din hotărârea atacată după cum urmează:

„6 Republica Estonia a notificat Comisiei […] planul său național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, conform Directivei [2003/87]. Potrivit Republicii Estonia, această notificare a avut loc la 30 iunie 2006, în timp ce, potrivit Comisiei, notificarea a intervenit la 7 iulie 2006.

7 În urma unui schimb de corespondență cu Comisia, Republica Estonia a prezentat acesteia, în februarie 2007, o nouă versiune a planului său național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră.

8 La 4 mai 2007, Comisia a adoptat decizia [în litigiu]. Această decizie prevede o reducere cu 47,8 % față de cotele de emisie propuse de Republica Estonia.

9 Dispozitivul deciziei [în litigiu] prevede:

«Articolul 1

Următoarele aspecte ale planului național de alocare a cotelor al [Republicii Estonia] pentru prima perioadă de cinci ani vizată la articolul 11 alineatul (2) din Directiva [2003/87] sunt incompatibile cu:

1. criteriile [nr.] 1[-]3 din anexa III la Directiva [2003/87]: proporția din cantitatea totală de cote care trebuie alocate, mai exact, 11,657987 milioane de tone echivalent CO_2 pe an, care este incompatibilă cu evaluările efectuate în conformitate cu Decizia nr. 280/2004/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto (JO L 49, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 194)] și cu potențialul, inclusiv tehnologic, de reducere a emisiilor provenite din activități, această proporție fiind redusă pentru a se ține cont de emisiile provenite din activitățile de proiect care erau deja operaționale în 2005 și care au determinat în 2005 reduceri sau limitări ale emisiilor în instalațiile care intră în domeniul de aplicare al Directivei [2003/87], în măsura în care aceste reduceri sau limitări au fost justificate și verificate; în plus, partea din cantitatea totală de cote corespunzând emisiilor suplimentare ale unei instalații de combustie care nu este inclusă în planul național de alocare stabilit pentru prima fază, evaluată la 0,313883 milioane de tone pe an, care nu este justificată în conformitate cu metodele generale recomandate în planul național de alocare, pe baza unor date privind emisiile verificate și justificate;

2. criteriul [nr.] 3 din anexa III la Directiva [2003/87]: neincluderea în cantitatea totală de cote care trebuie alocate prevăzută în temeiul planului național de alocare a unei rezerve de cote, constituită de [Republica] Estonia în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (2) din Decizia 2006/780/CE […], și faptul că respectiva cantitate de cote alocate instalațiilor care desfășoară activitățile vizate nu a fost redusă în mod proporțional;

3. criteriul [nr.] 5 din anexa III la Directiva [2003/87]: cotele alocate anumitor instalații, mai mari decât necesitățile lor prevăzute, care rezultă din cumulul unui bonus pentru măsurile adoptate într-un stadiu precoce și al alocațiilor calculate în alt mod;

4. criteriul [nr.] 6 din anexa III la Directiva [2003/87]: informații privind modul în care nou-intrații vor putea începe să participe la sistemul comunitar.

Articolul 2

Nu se vor ridica obiecții față de planul național de alocare, sub rezerva efectuării modificărilor care urmează, într-un mod nediscriminatoriu, și a notificării către Comisie în cel mai scurt timp posibil, ținându-se cont de termenele necesare pentru executarea procedurilor naționale:

1. cantitatea totală de cote care trebuie alocate în cadrul sistemului comunitar se reduce cu 11,657987 milioane de tone echivalent CO_2 pe an, iar cantitățile alocate unei instalații de combustie suplimentare neincluse în planul întocmit pentru prima fază se stabilesc potrivit metodelor generale recomandate în planul național de alocare, pe baza datelor privind emisiile verificate și justificate, cantitatea totală fiind redusă ulterior cu echivalentul diferenței eventuale dintre cotele alocate acestei instalații și 0,313883 milioane de tone rezervate anual pentru această instalație; pe de altă parte, cantitatea totală este majorată pentru a se ține cont de emisiile din activitățile de proiect care erau deja operaționale în 2005 și care au condus în 2005 la reduceri sau la limitări ale emisiilor în instalațiile care intră în domeniul de aplicare al Directivei [2003/87], în măsura în care aceste reduceri sau limitări au fost justificate și verificate;

2. rezerva de cote pe care [Republica] Estonia are intenția să o constituie în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (2) din Decizia 2006/780/CE este inclusă în cantitatea totală de cote de 12,717058 milioane de tone calculată potrivit criteriilor [nr.] 1[-]3 din anexa III la directivă înainte de adoptarea deciziei naționale finale în domeniul alocării, potrivit articolului 11 alineatul (2) din Directiva [2003/87], iar cantitatea de cote alocate instalațiilor care desfășoară activitățile vizate este redusă în mod proporțional;

3. cotele alocate anumitor instalații nu depășesc necesitățile prevăzute ca rezultat al aplicării unui bonus pentru măsurile adoptate într-un stadiu precoce;

4. se furnizează informații privind modalitatea în care nou-intrații vor putea începe să participe la sistemul comunitar, în conformitate cu criteriile din anexa III la Directiva [2003/87] și cu prevederile articolului 10 din directivă.

Articolul 3

(1) Totalul anual mediu de cote de 12,717058 milioane de tone – diminuat cu rezerva pe care [Republica] Estonia are intenția să o constituie potrivit articolului 3 alineatele (1) și (2) din Decizia 2006/780/CE și redus ulterior cu echivalentul diferenței eventuale dintre cotele alocate unei instalații de combustie suplimentare neincluse în planul de alocare întocmit pentru prima fază și 0,313883 milioane de tone rezervate anual pentru această instalație, care nu sunt justificate potrivit metodelor generale recomandate în planul național de alocare, pe baza datelor de emisie verificate și justificate, și majorat pentru a se ține cont de emisiile din activitățile de proiect care erau deja operaționale în 2005 și care au condus în 2005 la reduceri sau la limitări ale emisiilor în instalațiile care intră în domeniul de aplicare al Directivei [2003/87], în măsura în care aceste reduceri sau limitări au fost justificate și verificate – care trebuie alocate de [Republica] Estonia, potrivit planului său național de alocare, instalațiilor menționate în acest plan și nou-intraților nu este depășit.

(2) Planul național de alocare a cotelor poate fi modificat fără acordul prealabil al Comisiei în cazul în care modificarea se referă la cotele alocate anumitor instalații, în limitele totalității cotelor care trebuie alocate instalațiilor menționate în plan, ca urmare a unor ameliorări ale calității datelor, sau în cazul în care aceasta constă în reducerea procentului cotelor care trebuie alocate în mod gratuit în limitele definite la articolul 10 din Directiva [2003/87].

(3) Orice modificare a planului național de alocare care vizează corectarea incompatibilităților indicate la articolul 1 din prezenta decizie, dar care se îndepărtează de modificările vizate la articolul 2 trebuie notificată în cel mai scurt timp posibil, ținând cont de termenele necesare pentru executarea procedurilor naționale, și necesită acordul prealabil al Comisiei în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) din Directiva [2003/87]. Orice altă modificare a planului național de alocare, cu excepția celor necesare în conformitate cu articolul 2 din prezenta decizie, este inadmisibilă.

Articolul 4

Prezenta decizie se adresează Republicii Estonia.»”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

9 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 16 august 2007, Republica Estonia a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu.

10 Prin Ordonanța din 29 ianuarie 2008, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a admis intervenția Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în susținerea concluziilor Comisiei, precum și a Republicii Lituania și a Republicii Slovace în susținerea concluziilor Republicii Estonia.

11 În susținerea acțiunii, acest stat membru invoca cinci motive. Acestea erau întemeiate, în primul rând, pe un abuz de putere care rezultă din încălcarea articolului 9 alineatele (1) și (3), precum și a articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87, în al doilea rând, pe erori vădite de apreciere, în al treilea rând, pe o încălcare a articolului 175 CE, în al patrulea rând, pe încălcarea principiului bunei administrări și, în al cincilea rând, pe nemotivare.

12 Comisia a solicitat Tribunalului să declare acțiunea inadmisibilă în ceea ce privește articolul 1 punctele 3 și 4, articolul 2 punctele 3 și 4, precum și articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia în litigiu, întrucât Republica Estonia nu a prezentat niciun motiv de fapt sau de drept legat de aceste dispoziții, și să o respingă ca neîntemeiată în ceea ce privește celelalte dispoziții ale acesteia.

13 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a anulat decizia în litigiu în totalitate.

14 Mai întâi, la punctele 28-34 din hotărârea respectivă, Tribunalul a respins cauza de inadmisibilitate parțială invocată de Comisie. Acesta a considerat că articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu nu erau separabile de celelalte dispoziții ale acestei decizii și că, în ipoteza în care motivele invocate de Republica Estonia ar fi întemeiate, decizia în litigiu ar trebui anulată în totalitate.

15 În continuare, la punctele 49-93 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat primul motiv al acțiunii formulate, întemeiat pe un abuz de putere care rezultă din încălcarea articolului 9 alineatele (1) și (3), precum și a articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87. În primul rând, Tribunalul a constatat depășirea de către Comisie a limitelor competenței sale de control în temeiul articolului 9 alineatul (3) din directiva menționată, pe de o parte, prin precizarea în decizia în litigiu a unei anumite cantități de cote care trebuie alocate, în condițiile în care orice depășire este considerată incompatibilă cu criteriile stabilite de aceeași directivă, și, pe de altă parte, prin respingerea planului național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, notificat de Republica Estonia pentru perioada 2008-2012 în conformitate cu Directiva 2003/87 (denumit în continuare „PNA-ul estonian”), în măsura în care cantitatea totală de cote care era propusă depășea acest prag. În al doilea rând, Tribunalul a reținut încălcarea de către Comisie a articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 prin înlocuirea cu propria analiză a analizei efectuate de Republica Estonia în cadrul acestui plan. În acest context, Tribunalul a constatat de asemenea că datele și metodele de evaluare utilizate de Comisie nu erau „în mod necesar” cele mai reprezentative.

16 Din acestea, Tribunalul a conchis, la punctul 94 din hotărârea atacată, că trebuiau anulate articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1 și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu, referitoare la stabilirea cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră de alocat. În ceea ce privește al doilea, al treilea și al cincilea motiv invocate de Republica Estonia, întrucât erau îndreptate împotriva acelorași dispoziții, Tribunalul a considerat că nu trebuia să le examineze.

17 În sfârșit, la punctele 99-112 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat al patrulea motiv al acțiunii, întemeiat pe încălcarea principiului bunei administrări. Acest motiv privea aprecierea de către Comisie a problemei dacă PNA-ul estonian respecta criteriul nr. 3 din anexa III la Directiva 2003/87, referitor la luarea în considerare a rezervelor în cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Potrivit Tribunalului, Comisia nu stabilise afectarea de o eroare a calculelor conținute în acest plan.

18 În asemenea împrejurări, Tribunalul a considerat, la punctul 113 din hotărârea menționată, că trebuiau anulate articolul 1 punctul 2 și articolul 2 punctul 2 din decizia în litigiu, referitoare la pretinsa neincludere a rezervelor de cote în respectiva cantitate totală.

19 Prin urmare, pronunțându-se în sensul anulării articolului 1 punctele 1 și 2, a articolului 2 punctele 1 și 2, precum și a articolului 3 alineatul (1) din decizia în litigiu și declarând că aceste dispoziții nu erau separabile de restul acestei decizii, Tribunalul a declarat, la punctul 114 din hotărârea atacată, că decizia în litigiu trebuia anulată în totalitate.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

20 Prin Ordonanța președintelui Curții din 1 iunie 2010, au fost admise intervenția Regatului Danemarcei în susținerea concluziilor Comisiei și intervenția Republicii Cehe, precum și a Republicii Letonia în susținerea concluziilor Republicii Estonia.

21 Prin recursul formulat, Comisia solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate și

— obligarea Republicii Estonia la plata cheltuielilor de judecată.

22 Regatul Danemarcei solicită Curții anularea hotărârii atacate.

23 Republica Estonia solicită Curții:

— în principal, respingerea recursului;

— în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal, pentru ca acesta să se pronunțe cu privire la motivele prezentate de acest stat membru în primă instanță care nu au fost examinate în hotărârea atacată și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

24 Republica Cehă solicită Curții:

— respingerea recursului și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

25 Republica Letonia solicită Curții respingerea recursului.

Cu privire la recurs

26 În susținerea recursului formulat, Comisia invocă patru motive. Acestea sunt întemeiate, în primul rând, pe o eroare de drept în examinarea admisibilității acțiunii în anulare și, în al doilea rând, pe o eroare de drept în interpretarea articolului 9 alineatele (1) și (3), precum și a articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87. În al treilea rând, Tribunalul ar fi efectuat o interpretare eronată a principiului bunei administrări și, în al patrulea rând, ar fi săvârșit o eroare în calificarea juridică a articolului 1 punctele 1 și 2, a articolului 2 punctele 1 și 2, precum și a articolului 3 alineatul (1) din decizia în litigiu, considerând că aceste dispoziții nu erau separabile de celelalte dispoziții ale acestei decizii.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o eroare de drept în examinarea admisibilității acțiunii în anulare

Argumentele părților

27 Comisia susține că, pronunțându-se în favoarea admisibilității acțiunii în anulare în ceea ce privește articolul 1 punctele 3 și 4, articolul 2 punctele 3 și 4, precum și articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia în litigiu, Tribunalul a încălcat articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

28 Comisia amintește că motivele invocate de Republica Estonia în fața Tribunalului priveau în esență legalitatea plafonului stabilit pentru cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră, vizată la articolul 1 punctul 1, la articolul 2 punctul 1 și la articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu, precum și, în parte, neincluderea rezervelor de cote, vizată la articolul 1 punctul 2 și la articolul 2 punctul 2 din această decizie. Nicio critică nu ar fi fost formulată de acest stat membru în ceea ce privește alte incompatibilități constatate în ceea ce privește PNA-ul estonian, și anume favoritism în atribuirea cotelor de emisie de gaze cu efect de seră și lipsa de transparență în tratarea nou-intraților. Or, pentru a formula o cale de atac împotriva deciziei în litigiu în totalitate, Republica Estonia ar fi trebuit să invoce motive împotriva fiecăreia dintre dispozițiile acesteia.

29 În plus, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept declarând articolul 1 punctele 3 și 4, articolul 2 punctele 3 și 4, precum și articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia în litigiu drept inseparabile de celelalte dispoziții ale acesteia.

30 Republica Estonia solicită respingerea acestui motiv. Ea amintește că a solicitat anularea deciziei în litigiu în totalitate. Cererea introductivă ar fi cuprins o expunere sumară a motivelor invocate, în conformitate cu condițiile de formă stabilite la articolul 21 din Statutul Curții și la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. În ceea ce privește hotărârea atacată, aceasta ar fi întemeiată pe înțelegerea corectă a condiției caracterului separabil al dispozițiilor din decizia menționată.

Aprecierea Curții

31 Primul motiv al recursului privește punctele 28-34 din hotărârea atacată, referitoare la cauza de inadmisibilitate parțială a acțiunii în anulare.

32 Tribunalul a examinat, la punctele 28-33 din hotărârea menționată, problema dacă articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu erau separabile de celelalte dispoziții ale acestei decizii și a conchis că nu sunt separabile. În asemenea condiții, la punctul 34 din hotărârea menționată, Tribunalul a respins argumentele Comisiei referitoare la o pretinsă inadmisibilitate parțială a respectivei acțiuni, precizând totodată că, în ipoteza în care motivele invocate de Republica Estonia ar fi întemeiate, decizia în litigiu ar trebui anulată în totalitate.

33 În speță, este cert că Republica Estonia solicitase, în cererea sa de sesizare a instanței, anularea în totalitate a deciziei în litigiu. Excepția inadmisibilității invocată de Comisie privea o pretinsă insuficiență a motivării respectivei cereri în raport cu întinderea anulării solicitate, în măsura în care motivele prezentate de acest stat membru nu priveau decât articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia menționată. Potrivit Comisiei, o asemenea cerere nu respecta condițiile prevăzute la articolul 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție și la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

Apreciind că dispozițiile care făceau obiectul motivelor prezentate de Republica Estonia erau separabile de celelalte dispoziții ale deciziei menționate, Comisia a solicitat Tribunalului să respingă acțiunea ca inadmisibilă în ceea ce privește aceste din urmă dispoziții.

34 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții, aplicabil procedurii desfășurate la Tribunal în conformitate cu articolul 53 primul paragraf din același statut, și în temeiul articolului 44 alineatul (1) literele (c) și (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să conțină, printre altele, obiectul litigiului, concluziile și o expunere sumară a motivelor invocate. Aceste elemente trebuie să fie suficient de clare și precise pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea și Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, eventual fără alte informații. În vederea garantării securității juridice și a bunei administrări a justiției, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive (a se vedea Hotărârea din 14 ianuarie 2010, Comisia/Republica Cehă, C-343/08, Rep., p. I-275, punctul 26 și jurisprudența citată).

35 În definitiv, trebuie să se constate că cererea de sesizare a instanței formulată de Republica Estonia îndeplinește aceste condiții de formă, întrucât este cert că cererea conținea obiectul litigiului și o expunere sumară a motivelor invocate de acest stat membru, privind articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu. Nu se contestă nici că elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază aceste motive rezultau coerent și comprehensibil din textul respectivei cereri introductive.

36 Desigur, Republica Estonia nu formulase în cererea sa motive sau critici în ceea ce privește articolul 1 punctele 3 și 4, articolul 2 punctele 3 și 4, precum și articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia în litigiu. Cu toate acestea, pentru a formula o acțiune în anulare împotriva unui act de drept al Uniunii în totalitate, nu este necesar ca un reclamant să invoce motive sau critici împotriva fiecărei dispoziții a acestuia.

37 În ceea ce privește problema dacă anularea dispozițiilor vizate explicit de motivele cererii introductive, și anume articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu, era de natură să determine anularea în rest a deciziei menționate, astfel cum solicita Republica Estonia în dispozitivul cererii sale de sesizare a instanței, și, mai precis, dacă Tribunalul a săvârșit o eroare de drept considerând aceste dispoziții ca nefiind separabile de celelalte dispoziții ale respectivei decizii, este necesară aprecierea sa în cadrul examinării celui de al patrulea motiv al prezentului recurs.

38 Rezultă că Tribunalul a respins în mod întemeiat cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie în ceea ce privește articolul 1 punctele 3 și 4, articolul 2 punctele 3 și 4, precum și articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia în litigiu. Prin urmare, se impune respingerea primului motiv ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea articolului 9 alineatele (1) și (3), precum și a articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87

39 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Comisia reproșează Tribunalului săvârșirea unei erori de drept în interpretarea articolului 9 alineatele (1) și (3), precum și a articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87. După ce a formulat critici în ceea ce privește observațiile generale efectuate de Tribunal cu privire la repartizarea competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum este prevăzută de această directivă, și cu privire la natura controlului exercitat de această instituție în temeiul articolului 9 alineatul (3) din directiva menționată, Comisia formulează argumente care pot fi clasificate în două aspecte. Primul aspect se întemeiază pe o pretinsă încălcare a principiului egalității de tratament, iar al doilea aspect se întemeiază pe o pretinsă încălcare a obiectivului aceleiași directive.

40 Republica Estonia solicită respingerea acestui motiv. Comisia nu ar fi invocat niciun argument de natură să dovedească că Tribunalul a săvârșit o asemenea eroare atunci când a statuat că, potrivit articolelor 9 și 11 din Directiva 2003/87, aceasta trebuia să acționeze în cadrul unui control de legalitate a alegerilor efectuate de acest stat membru și să respecte marja de manevră rezervată acestuia.

Cu privire la natura controlului exercitat de Comisie în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87

— Argumentele părților

41 Comisia reproșează Tribunalului încălcarea repartizării competențelor între aceasta și statele membre, astfel cum este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87, și săvârșirea unei erori de drept întrucât a calificat controlul său în temeiul articolului 9 alineatul (3) din directiva menționată drept control de legalitate.

42 Tribunalul ar fi extins în mod greșit, la punctul 51 din hotărârea atacată, competențele statelor membre bazându-se pe definiția naturii juridice a unei directive, astfel cum rezultă din articolul 249 CE. Articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87 ar avea vocația de a se aplica numai între instituții și statele membre și nu ar necesita o transpunere prealabilă în dreptul național. Ele ar avea un caracter normativ și s-ar aplica direct, precum dispozițiile unui regulament. În ceea ce privește forma și conținutul planurilor naționale de alocare, acestea ar fi stabilite și controlate în mare măsură la nivelul Uniunii Europene, ținând seama în special de orientările elaborate de Comisie în temeiul articolului 9 alineatul (1) din această directivă pentru punerea în aplicare a criteriilor prevăzute în anexa III la directivă.

43 Contrar abordării preconizate de Tribunal, aplicarea principiului subsidiarității, consacrat la articolul 5 al doilea paragraf CE, nu poate limita competența de control conferită Comisiei de legiuitorul Uniunii. Astfel, odată ce acesta din urmă ar fi ajuns la concluzia că este necesar să se reglementeze la nivelul Uniunii, acest principiu nu s-ar mai aplica.

44 În plus, Tribunalul s-ar fi întemeiat în mod greșit pe articolele 211 CE și 226 CE. Planurile naționale de alocare nu ar reprezenta măsuri clasice de transpunere a unei directive. În timp ce un act de transpunere nu ar putea face obiectul decât al unui control *ex post* exercitat de Comisie, în temeiul articolului 226 CE, planurile naționale de alocare ar fi evaluate de aceasta cu ocazia unui control *ex ante*, în conformitate cu articolul 9 din Directiva 2003/87. În acest context, Comitetul schimbărilor climatice, menționat la alineatul (2) al acestui articol, ar avea un rol important. Astfel, în această materie, controlul Comisiei ar depăși un simplu control de legalitate.

45 În răspunsul la memoriile în intervenție ale Republicii Cehe, Regatului Danemarcei și Republicii Letonia, Comisia precizează că obiectivul acestui motiv nu este de a se constata că este competentă să fixeze în mod obligatoriu cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, ci de a stabili că raționamentul expus de Tribunal pentru a limita competența sa de control este eronat. În orice caz, chiar dacă ar trebui să se considere, contrar poziției Comisiei, că aceasta nu putea indica, în decizia în litigiu, cantitatea totală de cote de emisie pe care o considera acceptabilă, această constatare nu ar fi suficientă pentru a anula decizia menționată, în măsura în care Comisia a explicat în mod detaliat că în mod vădit cantitatea totală de cote prevăzută de Republica Estonia era prea mare.

46 Acest stat membru susține că afirmațiile Comisiei nu sunt întemeiate. Tribunalul nu ar fi restrâns competența Comisiei întemeindu-se pe articolul 249 CE. Tribunalul s-ar fi limitat să constate că, atunci când o directivă nu prevede forma și mijlocele care trebuie folosite la transpunerea sa pentru atingerea rezultatului urmărit, libertatea statelor membre în ceea ce privește alegerea acestora este, în

principiu, totală. Problema dacă articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87 au sau nu au un caracter normativ nu ar avea niciun efect asupra repartizării competențelor între statele membre și Comisie. Nu se poate susține nici că Tribunalul ar fi restrâns, invocând principiul subsidiarității, competențele acordate Comisiei.

— Aprecierea Curții

47 Susținerile Comisiei vizează punctele 49-56 din hotărârea atacată, privind repartizarea competențelor între Comisie și statele membre, astfel cum aceasta este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87.

48 La punctele menționate, Tribunalul a declarat că numai statele membre sunt competente, pe de o parte, pentru elaborarea planului lor național de alocare și, pe de altă parte, pentru a lua deciziile finale care prevăd în special cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. În exercitarea competențelor lor, acestea ar dispune de o anumită marjă de manevră. Comisia ar fi abilitată, în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, pe de o parte, să verifice dacă planurile naționale de alocare sunt conforme criteriilor enunțate de aceasta și, pe de altă parte, să respingă planurile pentru incompatibilitate cu aceste criterii. Competența de control a Comisiei s-ar limita la un control de legalitate.

49 În speță, astfel cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul la punctele 53 și 54 din hotărârea atacată, din articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87 rezultă cu claritate „că statul membru este singurul competent, pe de o parte, să elaboreze planul național de alocare prin care propune să atingă obiectivele definite de [această] directivă în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră, [și pe care] îl notifică Comisiei, iar, pe de altă parte, să adopte deciziile finale care prevăd cantitatea totală de cote pe care le va aloca pentru fiecare perioadă de cinci ani și repartizarea acestei cantități între operatorii economici”. În schimb, din articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 rezultă în mod univoc că rolul Comisiei se limitează la un control al conformității planului național de alocare al statului membru cu criteriile enunțate în anexa III la directiva menționată și cu dispozițiile articolului 10 din aceasta. Comisia este abilitată să verifice această conformitate și să respingă, prin decizie motivată, planul național de alocare pentru incompatibilitate cu aceste criterii sau cu aceste dispoziții. În cazul respingerii planului său de către Comisie, statul membru poate adopta o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (2) din directiva menționată numai în cazul în care modificările pe care le propune au fost acceptate de Comisie.

50 Contrar a ceea ce susține Comisia, nu se poate reproșa Tribunalului că s-a întemeiat, la punctul 51 din hotărârea atacată, pe articolul 249 al treilea paragraf CE pentru a aprecia problema repartizării competențelor între Comisie și statele membre, astfel cum este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87. Principiul potrivit căruia o directivă este obligatorie pentru fiecare stat membru destinatar cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele pentru obținerea rezultatului menționat, se aplică de regulă oricărei directive.

51 Este adevărat că pot exista diferențe semnificative în ceea ce privește tipurile de obligații pe care directivele le impun statelor membre și cu privire la rezultatele care trebuie atinse de acestea. De asemenea, este cert că dispozițiile directivelor care nu privesc decât relațiile dintre un stat membru și Comisie pot să nu necesite măsuri de transpunere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 noiembrie 2006, Comisia/Luxemburg, C-32/05, Rec., p. I-11323, punctele 35 și 36). Această împrejurare nu are însă nicio incidență asupra soluționării prezentei cauze. Nu se poate nega că articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87 reglementează rolul Comisiei și pe cel al statelor membre, în cadrul procedurii de adoptare a planurilor naționale de alocare, și anume problema repartizării

competențelor între acestea. Dispozițiile menționate permit să se determine dacă statele membre dispun sau nu dispun de o marjă de manevră pentru întocmirea planului lor și, dacă este cazul, care este întinderea acesteia.

52 În speță, nu se poate nega că Directiva 2003/87 nu prevede o metodă specifică pentru elaborarea unui plan național de alocare și pentru stabilirea cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Dimpotrivă, punctul 1 din anexa III la directiva respectivă prevede expres, astfel cum a constatat în esență Tribunalul la punctul 81 din hotărârea atacată, că statele membre trebuie să determine cantitatea totală de cote care trebuie alocate ținând cont, printre altele, de politica energetică națională și de programul național în materie de schimbări climatice.

53 Astfel, după cum a constatat Tribunalul la punctul 53 din hotărârea atacată, statele membre dispun de o anumită marjă de manevră pentru alegerea măsurilor pe care le consideră cel mai bine adaptate pentru atingerea, în contextul specific al pieței energetice naționale, a rezultatului impus de directiva menționată.

54 În ceea ce privește evaluarea de către Comisie în cadrul unui control *ex ante* a planurilor naționale de alocare, în conformitate cu articolul 9 din Directiva 2003/87, o astfel de atribuție de control se distinge, desigur, în mai multe privințe de controlul *ex post* prevăzut la articolul 226 CE. Această împrejurare nu poate să implice însă faptul că respectivul control *ex ante* trebuie să depășească un control de legalitate.

55 Din cele de mai sus rezultă că criticile formulate de Comisie împotriva considerațiilor generale ale Tribunalului privind repartizarea competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum este prevăzută de Directiva 2003/87, trebuie înlăturate.

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

— Argumentele părților

56 Comisia susține că, determinând domeniul de aplicare și întinderea competenței sale de control în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept care rezultă, în esență, dintr-o încălcare a principiului egalității de tratament.

57 Concluzia potrivit căreia Comisia ar fi încălcat articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 înlocuind analiza efectuată de Republica Estonia cu propria analiză ar fi eronată. Tribunalul ar fi interpretat această dispoziție fără să ia în considerare respectivul principiu și, în plus, ar fi săvârșit o eroare de drept apreciind problema alegerii datelor referitoare la emisii care trebuie să servească drept punct de plecare în ceea ce privește previziunile pentru perioada 2008-2012.

58 Tribunalul ar fi considerat în mod greșit că Comisia nu putea înlătura datele privind emisiile de CO_2 anterioare anului 2005 introduse de Republica Estonia în planul său național de alocare și previziunile privind produsul intern brut (PIB) utilizate de acest stat membru în locul celor publicate pentru toate statele membre în cursul anului 2005. Or, a accepta că fiecare stat membru utilizează propriile date, dezvoltate potrivit propriilor criterii, ar fi de natură să determine o inegalitate de tratament între statele respective.

59 Obiectul și scopul Directivei 2003/87, precum și desfășurarea procedurii de control al planurilor naționale de alocare ar fi acelea de „a garanta că planurile naționale de alocare din toate statele membre se află în situații comparabile”. Astfel, compatibilitatea planurilor naționale de alocare cu criteriile enunțate în anexa III la această directivă ar trebui examinată pe baza unei metode de evaluare elaborate de Comisie și a datelor obținute datorită acestei metode. Această examinare ar

implica utilizarea de către Comisie a datelor privind emisiile de CO_2 din același an pentru toate statele membre și a previziunilor de creștere a PIB pentru perioada 2005-2010 disponibile la același moment pentru toate aceste state.

60 Derularea procedurii de control prevăzute la articolul 9 din Directiva 2003/87 ar demonstra că este vorba despre exercitarea unui control simultan într-un interval de timp limitat, care urmărește să permită punerea în aplicare a sistemului comun de comercializare de cote în toate statele membre înainte de 1 ianuarie 2008. Planurile naționale de alocare ar fi examinate în cadrul Comitetului schimbărilor climatice în paralel cu examinarea lor de către Comisie, ceea ce ar confirma necesitatea pentru aceasta de a utiliza o abordare omogenă pentru toate planurile.

61 Raționamentul reținut de Tribunal la punctele 84-86 din hotărârea atacată ar fi în contradicție cu cel aplicat în Ordonanța din 20 octombrie 2008, BOT Elektrownia Bełchatów și alții/Comisia (T-208/07). În cadrul acesteia, Tribunalul ar fi acceptat limitarea în timp a modificărilor pe care statele membre le aduc planului lor național de alocare, statuând că, din modul de redactare a Directivei 2003/87, precum și din economia generală și din obiectivele sistemului pe care îl stabilește rezultă că un stat membru are în continuare dreptul să propună modificări ale planului său după ce l-a comunicat Comisiei, iar aceasta, până la adoptarea deciziei pe care acest stat trebuie să o adopte în temeiul articolului 11 alineatul (2) din directiva menționată.

62 Republica Estonia solicită respingerea acestui prim aspect al celui de al doilea motiv. Comisia s-ar întemeia pe principiul egalității de tratament ca și cum ar fi vorba despre un principiu absolut. Posibila apariție a unei inegalități de tratament nu poate justifica o modificare a repartizării competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum este prevăzută de Directiva 2003/87. Egalitatea de tratament între statele membre ar putea fi asigurată în mod corespunzător dacă Comisia ar examina fiecare plan cu același grad de diligență.

— Aprecierea Curții

63 Primul aspect al celui de al doilea motiv vizează punctele 56-93 din hotărârea atacată. La punctele menționate, Tribunalul a constatat că competența de control pe care o are Comisia în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 nu îi permite să substituie datele înscrise de statul membru în planul său cu propriile date. Acesta a precizat că principiul egalității de tratament „nu poate modifica repartizarea competențelor prevăzută de [această] directivă între Comisie și statele membre, potrivit căreia acestea sunt competente să elaboreze un plan național de alocare și să adopte o decizie finală cu privire la cantitatea totală de cote ce trebuie alocate”.

64 Trebuie amintit de la bun început că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în special Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, Rep., p. I-9895, punctul 23).

65 Cu toate acestea, necesitatea de a respecta acest principiu nu poate modifica repartizarea competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum este prevăzută de o dispoziție a Uniunii. Or, după cum s-a confirmat la punctul 49 din prezenta hotărâre, articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 conferă Comisiei numai o competență de control al legalității planurilor naționale de alocare, care îi permite să respingă un plan care nu este conform criteriilor enumerate în anexa III la Directiva 2003/87 sau dispozițiilor articolului 10 din aceasta.

66 În ceea ce privește gradul acestui control, Tribunalul a constatat, în mod întemeiat, la punctele 68, 69, 75, 79 și 80 din hotărârea atacată, că statele membre rămân libere să utilizeze datele și metodele de evaluare pe care le doresc, sub rezerva ca acestea să nu conducă la rezultate care nu ar respecta aceste

criterii sau aceste dispoziții. În exercitarea competenței sale de control în temeiul articolului 9 alineatul (3) din această directivă, Comisia trebuie să respecte marja de manevră de care dispun statele membre. Astfel, aceasta nu poate să respingă un plan național de alocare numai pentru motivul că datele înscrise în acesta nu sunt conforme datelor cărora Comisia le-a acordat întâietate.

67 În aceste condiții, nu se poate reproșa Tribunalului că a considerat că Comisia avea obligația de a examina datele înscrise de Republica Estonia în planul său național de alocare. În ipoteza în care Comisia avea îndoieli cu privire la respectivele date, aceasta era obligată să solicite clarificări din partea autorităților naționale competente sau chiar să demonstreze neconformitatea acestor date în raport cu criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87.

68 Argumentele invocate de Comisie în privința caracterului simultan al controlului planurilor naționale de alocare nu sunt de natură să repună în discuție această concluzie. Astfel, aceste argumente se bazează pe o concepție eronată a competenței de control a acesteia, în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. După cum a subliniat avocatul general la punctul 65 din concluzii, eventualele diferențe în ceea ce privește datele și metodele de evaluare reținute de statele membre sunt o expresie a marjei lor de manevră, pe care Comisia trebuie să o respecte în cadrul controlului de conformitate.

69 În acest context, trebuie subliniat, astfel cum a statuat Tribunalul la punctul 89 din hotărârea atacată, că Comisia poate asigura egalitatea de tratament a statelor membre în mod adecvat examinând cu același nivel de diligență planul prezentat de fiecare dintre ele. Este necesar să se amintească de asemenea că Comisia este liberă să aleagă un termen comun de comparație între planurile elaborate de fiecare dintre aceste state. După cum a arătat Tribunalul la punctul 63 din hotărârea atacată, în acest scop, Comisia poate în special să elaboreze „propriul model economic și ecologic” bazat pe datele pe care le-a ales și să îl folosească ca termen de comparație pentru a verifica dacă planurile naționale de alocare sunt compatibile cu criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87 sau cu dispozițiile articolului 10 din aceasta.

70 În asemenea împrejurări, se impune respingerea primului aspect al celui de al doilea motiv ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obiectivului Directivei 2003/87

— Argumentele părților

71 Comisia consideră că, interpretând articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, Tribunalul a încălcat obiectivul urmărit de aceasta din urmă. Comisia contestă că a depășit limitele competenței sale de control, în temeiul articolului menționat, prin examinarea PNA-ului estonian pe baza propriei metodologii, prin indicarea unei cantități specifice de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, în condițiile în care orice depășire era considerată ca fiind incompatibilă cu criteriile prevăzute de această directivă și, în consecință, prin respingerea PNA-ului estonian în măsura în care cantitatea totală de cote care era propusă în plan depășea acest prag.

72 Competențele de control de care dispune Comisia în temeiul acestei dispoziții ar trebui coroborate și interpretate în lumina obiectivelor Directivei 2003/87. Or, directiva menționată ar prevedea, potrivit articolului 1, un sistem comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră pentru a promova reducerea emisiilor de aceste gaze într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. Curtea ar fi recunoscut, în Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, citată anterior, că obiectivul final al acestui sistem este protecția mediului și că acest sistem încurajează și favorizează identificarea celor mai scăzute costuri în scopul obținerii unei reduceri a acestor emisii. Din această hotărâre ar rezulta că acest obiectiv nu poate fi atins decât atunci când cererea de cote

depășește oferta pe piața comunitară a cotelor. În plus, potrivit considerentului (7) al Directivei 2003/87, punerea în aplicare a acestui sistem ar trebui să contribuie la menținerea integrității pieței interne și la evitarea denaturării concurenței.

73 Contrar a ceea ce a statuat Tribunalul în hotărârea atacată, controlul efectuat de Comisie în temeiul articolului 9 din Directiva 2003/87 nu poate fi un control „strict delimitat”, redus la o simplă verificare a datelor utilizate de statele membre în planurile lor naționale de alocare. Acest control ar trebui să se bazeze pe o abordare omogenă, care să implice utilizarea de către Comisie a datelor privind emisiile de CO_2 din același an pentru toate statele membre și a previziunilor de creștere a PIB pentru perioada 2005-2010 disponibile la același moment pentru toate aceste state.

74 Potrivit Comisiei, obiectivele Directivei 2003/87 nu pot fi atinse dacă nu dispune de competența de a stabili un nivel maxim de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Poziția sa ar fi justificată de asemenea de rațiuni de economie procedurală.

75 Tribunalul ar fi apreciat în mod greșit că statele membre dispun de o competență exclusivă pentru a stabili cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Ar fi posibil să se dovedească *ex post* că recunoașterea necondiționată a datelor privind emisiile de CO_2 menționate în PNA-ul estonian, referitoare la anii anteriori anului 2005, precum și cantitatea totală propusă de cote care trebuie alocate ar fi condus la un rezultat contrar nu numai în raport cu criteriile nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87, ci și în raport cu obiectivul acestei directive, care urmărește reducerea emisiilor de CO_2.

76 În plus, Tribunalul nu ar fi făcut în mod corect deosebirea dintre stabilirea de către Comisie a unui plafon pentru cantitatea totală de cote și stabilirea cantității totale de cote care trebuie alocate de statul membru.

77 Republica Estonia consideră că trebuie să se respingă acest al doilea aspect al celui de al doilea motiv. Comisia nu ar fi demonstrat deloc că ar fi imposibil să respecte obiectivul Directivei 2003/87 din perspectiva repartizării competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum a fost confirmată de Tribunal în hotărârea atacată.

— Aprecierea Curții

78 Al doilea aspect al celui de al doilea motiv vizează punctele 59-66 din hotărârea atacată. La punctele menționate, Tribunalul a apreciat că, prin fixarea, în decizia în litigiu, a unei anumite cantități de cote, în condițiile în care orice depășire este considerată incompatibilă cu criteriile stabilite de Directiva 2003/87, și prin respingerea PNA-ului estonian în măsura în care cantitatea totală de cote care era propusă în plan depășea acest prag, Comisia a depășit limitele competenței sale de control în temeiul articolului 9 alineatele (1) și (3), precum și al articolului 11 alineatul (2) din această directivă. Respectivul aspect vizează și concluzia la care a ajuns Tribunalul, potrivit căreia Comisia depășise respectivele limite utilizând, la evaluarea PNA-ului estonian, propriile date și propria metodă. Procedând astfel, Tribunalul ar fi interpretat articolul 9 alineatul (3) din directiva menționată încălcând obiectivele urmărite de aceasta.

79 În această privință, trebuie amintit că principalul obiectiv declarat al Directivei 2003/87 este reducerea în mod substanțial a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru a se putea respecta angajamentele Uniunii și ale statelor membre în ceea ce privește Protocolul de la Kyoto. Acest obiectiv trebuie îndeplinit cu respectarea unei serii de obiective secundare și cu utilizarea anumitor instrumente. Principalul instrument în acest scop îl constituie sistemul comunitar de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră, astfel cum rezultă din articolul 1 din Directiva 2003/87 și din considerentul (2) al acesteia. Respectivul articol 1 precizează astfel că acest sistem favorizează reducerea emisiilor menționate într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.

Celelalte obiective secundare pe care trebuie să le îndeplinească acest sistem sunt, printre altele, menținerea dezvoltării economice și a ocupării forței de muncă, precum și a integrității pieței interne și a condițiilor de concurență.

80 În speță, chiar admițând că abordarea preconizată de către Comisie este de natură să amelioreze funcționarea sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră al Uniunii și să permită astfel îndeplinirea mai eficace a obiectivului de reducere substanțială a emisiilor de gaze cu efect de seră, această împrejurare nu poate să modifice repartizarea competențelor între statele membre și Comisie, prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87.

81 Astfel, într-un domeniu de competență partajată, precum cel al protecției mediului, revine legiuitorului Uniunii sarcina de a stabili măsurile pe care le consideră necesare pentru îndeplinirea obiectivelor avute în vedere, cu respectarea principiilor subsidiarității și proporționalității consacrate la articolul 5 CE.

82 Voința legiuitorului Uniunii de a conferi Comisiei numai o competență de control al conformității planurilor naționale în raport cu criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87 și cu dispozițiile articolului 10 din aceasta, iar nu o competență de substituire sau de uniformizare care ar cuprinde competența de a stabili o cantitate maximă de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, reiese atât din cuprinsul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, cât și din lucrările pregătitoare ale acestei directive. Astfel, a considera că Comisia poate stabili o anumită cantitate maximă ar depăși limitele unei interpretări teleologice a acestei directive și ar însemna să se confere acestei instituții competențe lipsite de orice temei juridic.

83 După cum a rezultat din cuprinsul punctului 51 din prezenta hotărâre, Tribunalul a hotărât, așadar, în mod întemeiat, la punctul 54 din hotărârea atacată, că din articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 reiese în mod univoc că rolul Comisiei se limitează la un control al conformității planului național de alocare al unui stat membru în raport cu criteriile enunțate în anexa III la directiva menționată și cu dispozițiile articolului 10 din aceasta. Tribunalul a apreciat în mod just că Comisia este abilitată să verifice această conformitate și să respingă planul național de alocare pentru incompatibilitate cu aceste criterii și cu aceste dispoziții, acest stat membru neputând, într-un asemenea caz, să ia o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (2) din respectiva directivă decât dacă modificările pe care le propune au fost acceptate de această instituție.

84 În această privință, trebuie subliniat că legiuitorul Uniunii, singurul competent să efectueze modificări ale Directivei 2003/87, a apreciat necesar să amendeze articolul 9 din aceasta prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (JO L 140, p. 63). Această directivă de modificare prevede instituirea unui sistem mai armonizat pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita perturbarea pieței interne și pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie.

85 În ceea ce privește afirmația Comisiei potrivit căreia ar fi posibil să se dovedească *ex post* că recunoașterea necondiționată a datelor privind emisiile de CO_2 și a cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră, indicate în PNA-ul estonian, ar fi condus la un rezultat contrar criteriilor nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87, această afirmație se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate. Astfel, după cum a subliniat avocatul general la punctul 80 din concluzii, Tribunalul a recunoscut că Comisia poate respinge un plan național de alocare care nu este conform cu criteriile enumerate în această anexă sau cu dispozițiile articolului 10 din această directivă și, prin urmare, nu a considerat că aceasta trebuia să recunoască necondiționat datele înscrise în PNA-ul estonian.

86 În ceea ce privește argumentul Comisiei potrivit căruia, în interesul economiei procedurale, ar trebui să i se recunoască competența de a stabili nivelul maxim al cantității de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, este, desigur, adevărat că o asemenea abordare ar reduce riscul de a fi adoptate decizii succesive de respingere a planurilor naționale de alocare pentru incompatibilitate cu criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87 sau cu dispozițiile articolului 10 din aceasta. În acest context, trebuie subliniat însă că Comisia nu își depășește competențele dacă anunță, în dispozitivul unei decizii de respingere a unui plan, fără a stabili în mod obligatoriu cantitatea maximă a unor asemenea cote, că nu va respinge modificările aduse acestui plan dacă acestea vor respecta propunerile și recomandările făcute în această decizie de respingere. Un asemenea procedeu respectă principiul cooperării loiale între statele membre și Comisie și corespunde totodată obiectivelor de economie procedurală.

87 Rezultă că Comisia nu este îndreptățită să susțină că, prin interpretarea pe care a dat-o articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, Tribunalul a încălcat obiectivele urmărite de aceasta. Al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie, prin urmare, înlăturat ca nefondat.

88 Întrucât criticile formulate de Comisie împotriva considerațiilor generale ale Tribunalului privind repartizarea competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum este prevăzută de Directiva 2003/87 au fost înlăturate, iar cele două aspecte ale celui de al doilea motiv nu au putut fi primite, trebuie să se respingă acest motiv ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea principiului bunei administrări

Argumentele părților

89 Comisia reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept în interpretarea principiului bunei administrări la aprecierea celui de al patrulea motiv al acțiunii, întemeiat pe încălcarea acestui principiu.

90 Pentru a aprecia dacă PNA-ul estonian era compatibil cu criteriul nr. 3 din anexa III la Directiva 2003/87, și anume dacă o rezervă de cote stabilită conform articolului 3 alineatele (1) și (2) din Decizia 2006/780 era inclusă sau nu era inclusă în cantitatea totală de cote care trebuie alocată, Comisia ar fi putut în mod valabil să se întemeieze pe datele utilizate pentru toate planurile naționale de alocare ale statelor membre. Motivarea articolului 1 punctul 2 din decizia în litigiu ar fi, în această privință, suficientă, pertinentă și adecvată. Tribunalul ar fi considerat în mod greșit că Comisia a întemeiat motivarea acestei decizii pe propriile date, în detrimentul celor ale Republicii Estonia.

91 Ținând seama de ambiguitatea PNA-ului estonian în ceea ce privește includerea anumitor părți din rezerve în cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, Comisia ar fi fost îndreptățită să considere cantitatea totală propusă în acest plan drept incompatibilă cu cele trei criterii din anexa III la Directiva 2003/87. Însuși Tribunalul ar fi recunoscut, la punctul 107 din hotărârea atacată, această ambiguitate.

92 Republica Estonia solicită respingerea acestui motiv. Argumentele Comisiei ar proveni dintr-o lectură eronată a hotărârii atacate. Examinând al patrulea motiv al acțiunii, Tribunalul nu s-ar fi pronunțat asupra problemei dacă Comisia avea dreptul de a utiliza propriile date pentru a evalua luarea în considerare a rezervelor de cote, ci s-ar fi limitat să verifice dacă aceasta examinase cu atenție și imparțialitate toate elementele cauzei.

Aprecierea Curții

93 Acest motiv al recursului, care vizează punctele 99-112 din hotărârea atacată, privește temeinicia concluziei Tribunalului potrivit căreia, întrucât nu a examinat în mod adecvat PNA-ul estonian, în special anexele 1 și 3 la acesta, pentru a aprecia dacă o rezervă de cote stabilită în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (2) din Decizia 2006/780 a fost luată în considerare în calculul cantității totale de cote care trebuie alocate, Comisia ar fi încălcat principiul bunei administrări.

94 Contrar a ceea ce susține Comisia, Tribunalul nu a apreciat, la aceste puncte, problema dacă Comisia putea să se întemeieze pe propriile date pentru a evalua dacă o asemenea rezervă a fost sau nu a fost luată în considerare. Astfel cum a arătat în mod întemeiat Republica Estonia, instanța menționată s-a limitat să verifice dacă Comisia a examinat datele prezentate de acest stat membru în planul său național de alocare cu respectarea principiului bunei administrări.

95 Mai întâi, la punctul 99 din hotărârea menționată, Tribunalul a amintit că, printre garanțiile conferite de ordinea juridică a Uniunii în cadrul procedurilor administrative, se înscrie în special principiul bunei administrări, care implică obligația instituției competente de a examina, cu atenție și imparțialitate, toate elementele relevante ale cauzei (a se vedea în special Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec., p. I-5469, punctul 14).

96 În ceea ce privește cifrele prezentate de Republica Estonia în planul său național de alocare, Tribunalul a reținut în continuare, la punctele 103-108 din hotărârea atacată, că acestea păreau coerente și comprehensibile. În sfârșit, la punctele 109-111 din hotărârea menționată, Tribunalul a analizat dacă, ținând seama de aceste cifre, Comisia a examinat cu atenție și imparțialitate toate elementele relevante ale cauzei. În primul rând, instanța menționată a constatat că concluzia Comisiei potrivit căreia cotele conținute în rezervele în discuție nu fuseseră incluse în cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate nu părea să poată fi conciliată cu elementele dosarului. În al doilea rând, Tribunalul a considerat că Comisia ar fi trebuit să explice pe ce bază a ajuns la concluzia că PNA-ul estonian nu respectă criteriul nr. 3 din anexa III la Directiva 2003/87. Tribunalul a dedus din aceasta că Comisia nu stabilise în ce mod calculele conținute în acest plan erau afectate de erori.

97 În ceea ce privește afirmația Comisiei potrivit căreia însuși Tribunalul ar fi recunoscut că PNA-ul estonian era ambiguu, este adevărat că, la punctul 107 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că acest plan părea ambiguu în ceea ce privește neincluderea unei părți de rezerve în cantitatea totală de cote, în măsura în care motivele pentru care Republica Estonia considerase că trebuia să deducă această parte din rezerve din cantitatea totală de cote nu reieșeau din anexele acestui plan.

98 Numai acest element nu poate să implice însă că PNA-ul estonian putea fi considerat incompatibil cu criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87. Astfel, prezența unui element ambiguu într-un plan național de alocare nu poate, în sine, să conducă la respingerea acestui plan.

99 În temeiul atât al articolului 9 alineatul (3) din această directivă, cât și al principiului cooperării loiale între Comisie și statele membre și al celui al bunei administrări, revine acestei instituții sarcina de a lua măsurile necesare pentru a stabili dacă acest element ambiguu este contrar sau conform criteriilor enumerate în anexa menționată. În acest context, Comisia trebuie să aprecieze toate informațiile conținute în planul național de alocare pe care îl examinează și, dacă este cazul, să solicite clarificări din partea autorităților naționale competente.

100 Prin urmare, acest motiv se bazează pe o interpretare eronată a hotărârii atacate și, în consecință, trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de drept în analiza caracterului inseparabil al articolului 1 punctele 1 și 2, al articolului 2 punctele 1 și 2, precum și al articolului 3 alineatul (1) din decizia în litigiu

Argumentele părților

101 Comisia reproșează Tribunalului că a considerat că articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu nu erau separabile de celelalte dispoziții ale deciziei în litigiu și că, prin urmare, a anulat această decizie în totalitate.

102 Hotărârea atacată s-ar întemeia pe o înțelegere greșită a caracterului separabil al dispozițiilor actelor Uniunii, precum și pe o interpretare eronată a jurisprudenței, citată de Tribunal la punctul 28 din hotărârea atacată, și a deciziei în litigiu. În opinia Comisiei, potrivit unei jurisprudențe constante, această condiție de separabilitate nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a unui act are ca efect modificarea substanței acestuia. Cu toate acestea, situația ar fi diferită în privința oricărei modificări a conținutului actului. Astfel, a modifica substanța unui act ar implica transformarea acestuia într-un act pe care autorul său nu ar fi avut intenția de a-l adopta sau nu l-ar fi adoptat.

103 Articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu ar privi cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate (criteriile nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87). Desigur, aceste articole ar fi legate între ele, însă separabile de celelalte dispoziții ale respectivei decizii. Articolul 1 punctul 3 și articolul 2 punctul 3 din aceeași decizie s-ar raporta la o alocare excesivă a unor asemenea cote anumitor întreprinderi (criteriul nr. 5 din această anexă), în timp ce articolul 1 punctul 4 și articolul 2 punctul 4 din aceasta ar avea legătură cu o lipsă de informații suficiente pentru cei nou-intrați (criteriul nr. 6 din această anexă).

104 Raționamentul Tribunalului s-ar întemeia, pe de o parte, pe constatarea existenței unui paralelism între punctele articolelor 1 și 2 din decizia în litigiu, constatare cu care Comisia este de acord, și, pe de altă parte, pe o interpretare eronată a domeniului de aplicare al articolului 2 din aceasta. Domeniul de aplicare al acestei din urmă dispoziții ar trebui apreciat în lumina articolului 1, nu invers.

105 Articolul 1 din decizia în litigiu ar conține lista elementelor din PNA-ul estonian pe care Comisia le consideră contrare criteriilor enumerate în anexa III la Directiva 2003/87. Articolul 2 din această decizie ar cuprinde o serie de sugestii pentru a remedia fiecare dintre incompatibilitățile constatate la respectivul articol 1. Incompatibilitățile descrise la punctele 1 și 2 ale acestor articole ar fi diferite și independente de cele constatate la punctele 3 și 4 ale acestora. Aceste puncte, sau cel puțin aceste două grupuri de puncte, ar fi, așadar, disociabile.

106 Din structura și din motivarea deciziei în litigiu ar rezulta cu claritate că fiecare punct al articolului 2 din aceasta are o legătură indisociabilă cu punctul corespunzător al articolului 1 din aceasta, iar nu cu alte dispoziții ale articolului 2 însuși. Aceeași constatare ar putea fi stabilită pentru dispozițiile articolului 1.

107 Deși Comisia s-a angajat să nu ridice obiecții la examinarea unui alt plan național de alocare care încorporează totalitatea sugestiilor înscrise în articolul 2 din decizia în litigiu, aceste sugestii nu ar forma, din acest motiv, un ansamblu indisociabil. Dacă s-ar statua că una sau mai multe dintre incompatibilitățile descrise la articolul 1 din această decizie nu trebuie considerate ca atare, sugestiile corespunzătoare de la articolul 2 nu ar mai avea rațiunea de a exista. Cu toate acestea, celelalte dispoziții ale acestui din urmă articol ar avea în continuare vocația de a se aplica.

108 În asemenea condiții, anularea articolului 1 punctele 1 și 2, a articolului 2 punctele 1 și 2, precum și a articolului 3 alineatul (1) din decizia în litigiu nu poate, în opinia Comisiei, să modifice substanța deciziei menționate. De altfel, aceste diferite dispoziții ar putea fi privite și ca fiind mai multe decizii grupate într-un singur act normativ.

109 Republica Estonia solicită Curții respingerea acestui motiv. Ar exista o legătură indisociabilă între, pe de o parte, criteriile nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87, care se referă la cantitatea care poate fi determinată drept cantitate totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră, și, pe de altă parte, criteriile nr. 5 și 6 din anexa menționată. Această cantitate totală și modalitatea în care PNA-ul estonian ar fi modificat în funcție de aceste din urmă criterii ar fi legate una de alta. Reducerea substanțială de către Comisie a respectivei cantități în temeiul articolului 1 și al articolului 2 punctul 1 din decizia în litigiu ar avea o influență atât asupra tratamentului favorabil acordat anumitor întreprinderi pentru măsurile adoptate într-o etapă incipientă (criteriul nr. 5 din anexa III la această directivă), cât și asupra cotelor pentru cei nou-intrați (criteriul nr. 6 din această anexă).

Aprecierea Curții

110 Al patrulea motiv al recursului vizează punctele 31-34 și 114 din hotărârea atacată, care privesc problema dacă articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu sunt sau nu sunt separabile de restul acestei decizii și dacă, prin urmare, Tribunalul a anulat această decizie în totalitate în mod întemeiat.

111 Astfel cum a amintit Tribunalul la punctul 28 din hotărârea atacată, anularea în parte a unui act al Uniunii nu este posibilă decât în măsura în care elementele a căror anulare este solicitată sunt separabile de restul actului (a se vedea în special Hotărârea din 10 decembrie 2002, Comisia/Consiliul, C-29/99, Rec., p. I-11221, punctul 45, Hotărârea din 24 mai 2005, Franța/Parlamentul European și Consiliul, C-244/03, Rec., p. I-4021, punctul 12; a se vedea în acest sens și Hotărârea din 21 ianuarie 2003, Comisia/Parlamentul European și Consiliul, C-378/00, Rec., p. I-937, punctul 30). De asemenea, Curtea s-a pronunțat în mod repetat în sensul că această condiție de separabilitate nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a unui act ar avea ca efect modificarea substanței acestuia (Hotărârea din 31 martie 1998, Franța și alții/Comisia, C-68/94 și C-30/95, Rec., p. I-1375, punctul 257, și Hotărârile Comisia/Consiliul, punctul 46, precum și Franța/Parlamentul European și Consiliul, punctul 13, citate anterior).

112 În speță, verificarea caracterului separabil al articolului 1 punctele 1 și 2, al articolului 2 punctele 1 și 2, precum și al articolului 3 alineatul (1) din decizia în litigiu de restul acestei decizii presupune examinarea domeniului de aplicare al acestor dispoziții pentru a se putea evalua dacă anularea lor ar modifica spiritul și substanța deciziei menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2006, Parlamentul European/Consiliul, C-540/03, Rec., p. I-5769, punctul 29).

113 Trebuie amintit că dispozițiile deciziei în litigiu sunt rezultatul unei aprecieri negative efectuate de Comisie în privința PNA-ului estonian, astfel cum a fost notificat de Republica Estonia. Articolul 1 din această decizie enumeră diferitele incompatibilități ale acestui plan cu unul sau mai multe criterii enunțate în anexa III la Directiva 2003/87. Articolul 2 din decizia menționată conține angajamentul Comisiei de nu ridica obiecții în ceea ce privește planul care va fi adoptat în urma acestei decizii de respingere, sub rezerva ca statul membru în cauză să efectueze modificările enumerate la punctele 1-4 ale respectivului articol. Referitor la articolul 3 din decizia în litigiu, alineatul (1) al acestuia reglementează stabilirea unei rezerve de cote, iar alineatele (2) și (3) ale acestuia cuprind precizări referitoare la aplicarea celorlalte prevederi din decizia menționată.

114 În ceea ce privește, mai precis, raportul dintre, pe de o parte, articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1 și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu și, pe de altă parte, celelalte dispoziții ale acesteia, se impune constatarea că, făcând referire la diferite aspecte ale PNA-ului estonian și totodată la diferite criterii enumerate în anexa III la Directiva 2003/87, aceste dispoziții formează o unitate indisociabilă.

115 Pe de o parte, nu se poate nega că stabilirea cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate (criteriile nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87), prevăzută la articolul 1 punctul 1, la articolul 2 punctul 1 și la articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu, constituie elementul principal al planurilor naționale de alocare și este strâns legat de celelalte elemente ale unor asemenea planuri.

116 Pe de altă parte, astfel cum a constatat în mod întemeiat Tribunalul la punctele 29 și 30 din hotărârea atacată, eventuala anulare numai a unei părți a punctelor articolului 1 din decizia în litigiu „ar avea drept consecință reducerea numărului de incompatibilități cu Directiva [2003/87] constatate de Comisie”. În ceea ce privește anularea anumitor puncte ale articolului 2 din această decizie, aceasta „ar avea drept consecință […] menținerea în vigoare a angajamentului Comisiei de a nu ridica obiecții față de planul național, reducând numărul de modificări sub rezerva cărora a fost asumat acest angajament”.

117 Or, nimic din respectiva decizie nu permite să se presupună că PNA-ul estonian ar fi putut să fie considerat compatibil cu Directiva 2003/87 fără să fi fost aduse toate modificările enumerate de această din urmă dispoziție.

118 Astfel, după cum a arătat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 32 din hotărârea atacată, o anulare numai a unei părți a punctelor articolului 2 „ar substitui decizia [în litigiu], potrivit căreia [PNA-ul estonian] poate fi adoptat sub rezerva a patru modificări specifice care permit remedierea a patru incompatibilități cu criteriile din anexa III [la Directiva 2003/87], cu o decizie diferită, potrivit căreia acest plan ar putea fi adoptat sub rezerva unui număr mai puțin important de modificări”.

119 În raport cu aceste elemente, este necesar să se constate că Tribunalul a reținut în mod întemeiat, la punctul 31 din hotărârea atacată, că anularea unuia dintre punctele articolului 1 din decizia în litigiu, precum și a punctului corespunzător al articolului 2 din respectiva decizie ar avea ca efect modificarea substanței acesteia.

120 În ceea ce privește articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia în litigiu, este suficient să se arate că aceste dispoziții cuprind precizări referitoare la aplicarea celorlalte prevederi din decizia în litigiu. Prin urmare, în măsura în care articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu sunt anulate, articolul 3 alineatele (2) și (3) rămâne fără obiect.

121 Aceste concluzii nu pot fi infirmate de afirmația Comisiei potrivit căreia a modifica substanța unui act al Uniunii ar însemna doar transformarea acestuia într-un act pe care autorul său nu ar fi avut intenția să îl adopte sau nu l-ar fi adoptat. În această privință, este suficient să se arate că problema dacă o anulare în parte ar modifica substanța actului Uniunii reprezintă un criteriu obiectiv, iar nu un criteriu subiectiv, legat de voința politică a autorității care a adoptat actul în litigiu (a se vedea Hotărârea din 30 septembrie 2003, Germania/Comisia, C-239/01, Rec., p. I-10333, punctul 37, precum și Hotărârea Franța/Parlamentul European și Consiliul, citată anterior, punctul 14).

122 Din cele de mai sus rezultă că hotărârea Tribunalului nu a fost afectată de o eroare de drept prin faptul că acesta a statuat că articolul 1 punctele 1 și 2, articolul 2 punctele 1 și 2, precum și articolul 3 alineatul (1) din decizia în litigiu nu sunt separabile de celelalte dispoziții ale acestei decizii și a anulat, așadar, această decizie în totalitate. Prin urmare, al patrulea motiv nu este fondat.

123 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de Comisie nu a fost primit, trebuie să se respingă recursul.

Cu privire la cheltuielile de judecată

124 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, iar Republica Estonia a solicitat obligarea acesteia din urmă la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

125 Potrivit alineatului (4) primul paragraf din articolul 69 menționat, Republica Cehă, Regatul Danemarcei și Republica Letonia, care au intervenit în litigiu, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

3) Republica Cehă, Regatul Danemarcei și Republica Letonia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături